

ROČNÍK 1
ČÍSLO 3

SSPVC**TIMES**

LEDEN-ČERVEN 2018

STŘEDNÍ ŠKOLA
PODORLICKÉ VZDĚLÁVACÍ CENTRUM

Projekt CZ.02.3.61/0.0/0.0/16_012/0000608

GRAMOTNOSTI INOVATIVNĚ

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
Operační program Výzkum, vývoj a vzdělávání

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

Úvod:

Tak se nám blíží dlouho očekávané prázdniny, na které se všichni téměř deset měsíců těšíme. Také už máme známky skoro uzavřené, proto máme čas kouknout se zpátky, co se všechno za těch pár měsíců, co jsme se neviděli, stalo.

A tak jsme do našeho druhého letošního čísla vybrali to, o čem si myslíme, že tak trochu zahýbalo děním v našem tak poklidném studentském životě v naší tak klidné škole. A věřte, nebylo toho málo!

Tak se všichni pěkně usad'te, čt'ete, diskutujte i kritizujte a hlavně přemýšlejte, jestli se na příštím čísle nechcete podílet s námi...

vaše redakční rada

A tady má místo vždycky nějaký rozhovor:

Ten dnešní je trochu atypický. Jde o rozhovor, kdy si účastník rozhovoru klade otázky sám sobě a sám si na ně také odpovídá. Tím účastníkem je velmi úspěšný mladý muž, který...ale víte co, když budete číst dál, on se vám představí sám:

1. Já a Střední škola – Podorlické vzdělávací centrum Dobruška

Vždy jsem toužil dosáhnout vyššího vzdělání, ale kvůli mé specifické poruše učení to zkrátka nešlo tak rychle, jak bych si představoval. Díky tomu, že můj mozek funguje jinak, nahlížím na problémy ze zcela jiného úhlu. Snad proto, že mám propojení v mozku nastavená jinak, dokážu často výtečně řešit problémy a přicházet s novými způsoby řešení. V průběhu pár let jsem se s touto poruchou doslova sžil, začal ji víc vnímat a zajímat se o ni. Naučil jsem se mít ji rád a nějak s ní pracovat. Mám prostě svůj svět a funguji jinak!

Když jsem se rozhodoval, kam po základní škole jít, vybral jsem si Odborné učiliště v Hostinném. Podle odborníků byla pro mne střední škola s maturitou riziková. Nevědělo se, jestli ji zvládnu. Celé studium na učilišti se obešlo bez zbytečných stresů. Po úspěšném zakončení jsem se stal knihařem. Nechtěl jsem to jen tak vzdát, i přes můj handicap v životě jsem chtěl dále studovat. Navázal jsem tedy na Střední škole – Podorlické vzdělávací centrum v Dobrušce na dálkovém studiu „Podnikání“. O škole jsem se dozvěděl zprostředkovaně od mé sestry. Tehdy mě na škole zaujalo hlavně uplatnění v praktickém i profesním životě a získání množství cenných informací ze světa (ekonomie, managementu a humanitních věd). Obor podnikání je v dnešní společnosti již tradičně zažitý obor, který se vyučuje nejen na SŠ, ale i na VŠ. Po přijetí na školu mou největší zálibou byla nakonec nauka o přírodních vědách, společenské vědy a IT technologie. V těchto předmětech jsem byl velice dobrý. Naopak starosti přicházely v rámci studia cizích jazyků, matematiky a českého jazyka.

Začátky na střední škole byly těžké, musel jsem dohnat učivo, takže veškerý svůj volný čas jsem doma jen studoval. Přesto vzpomínám na řadu skvělých přátel, kterých si dodnes vážím. Během studia jsem našel i velikou oporu z řad pedagogických pracovníků, zejména u pana Ing. Vladimíra Voborníka, ředitele školy, jeho paní PaedDr. Hany Voborníkové, dále u Mgr. Vítězslava Mecnera, Mgr. Jaroslava Štěpaře a také u paní PhDr. Heleny Sedláčkové. Osobně mě velice motivovali a vždy dovedli najít kompromis a nějaké řešení. Víím, že mě mí učitelé hodně naučili a občas vyšli vstříc i mé specifické poruše učení. Musím upřímně říct, že povolání učitele je z mého pohledu jedno z nejdůležitějších vůbec, protože z analfabetů dělá vzdělané bytosti. A bohužel je toto povolání naprosto nedocenené.

Po dalším úspěšném zakončení na střední škole v Dobrušce jsem získal maturitní list a mohl tak pokračovat ve studiu na soukromé vysoké škole v Praze.

2. Kdy a kde jsem našel sílu se stále vzdělávat?

Myslím si, že síla vzdělávání v člověku je od narození, ale ne vždy ji v sobě objevíme sami. Někdy trvá roky, než se k něčemu odhodláme, ale základem je to zkusit a hlavně to nesmět po prvních nezdarech vzdát, ale zkoušet to pořád znova a znova.

Jako malému chlapci mi byla diagnostikována porucha učení, nazývaná SPU – Specifické poruchy učení. Jedná se o „*SPU představují završující název pro skupinu heterogenních poruch, kterými se připisují dysfunkce centrálního nervového systému*“. Při vývoji mozkového kmene dochází k nedokončení některých synaptických vazeb a tím je narušená rovnováha mezi objemy mozkovými hemisférami. To má za následek poruchy při čtení, psaní, matematických logických úkonů a mnoha jiných. Je velice složité s poruchami tohoto typu pracovat, nedají se v žádném případě léčit, přetrvávají do dospělosti člověka, kde se mohou zmírnit. Přes všechny problémy v rámci studia jsem našel sílu a především odvalu stále na sobě pracovat. Nechtěl jsem se smířit s tím, že nemohu dělat věci, které mě naplňují jen kvůli tomu, že mám s jistými věcmi potíže. Ve studiu mě tyto poruchy zpomalují, ale neznamena to, že bych nemohl jít za svým snem a pokoušet se o nemožné.

Už od malička sbírám zkameněliny a to mě dostalo do velice dobrých vědeckých kruhů, kde jsem poznal spoustu odborníků, kteří mě i přes můj handicap podporovali. Má představa byla tedy jasná! Přihlásit se na Přírodovědeckou fakultu Masarykovu univerzitu v Brně na geologické vědy. Příjímací řízení jsem kupodivu zvládl. To mě ještě více utvrdilo v tom, že musím stále bojovat. Jediné co mě brzdilo, abych byl pilným a nadšeným studentem, byl fakt, že mi nešel vůbec anglický jazyk, ať jsem se snažil sebevíce. Nakonec jsem z vysoké školy musel odejít a najít si nějaké zaměstnání. O pár let později jsem to zkusil znova, ale na vysokou školu do Prahy na obor – Vzdělávání dospělých. Abych nebyl od geologie zas tak moc daleko, vybral jsem si speciální pedagogiku obor „*Vzdělávání dospělých se zaměřením na geologii*“. Ve svém studiu jsem se zabýval vzděláváním a motivací dospělých lidí při studiu přírodních věd. Naprosto skvělá kombinace!

Pořád na sobě pracuji. V současné době dokončuji druhý doktorát (PaedDr.) z pedagogiky a letos mě ještě čeká přijímací řízení týkající se velkého doktorátu (Ph.D.) v Praze. Vzdělávání mě baví a naplňuje. Díky němu mám vyšší uplatnění v profesním životě, neustále sbírám zkušenosti a kontakty pro budoucí moji profesi. To, čím se budu zabývat v budoucnosti, ukáže čas a příležitost.

3. Co mě nutí pomáhat druhým, kteří mají stejné problémy jako já?

To je jednoduchá otázka. Jde zejména o pocit uspokojení a potřebu měnit pohled na problematiku SPU v rámci společnosti a zejména pak na školách. Vždy když někdo prohlásí, že lidé se specifickými poruchami učení nemohou studovat na střední či vysoké škole, je pro mě povinností i velkou výzvou tento nesmyslný argument vyvrátit.

Řada lidí si stále myslí, že poruchy učení jsou něco špatného, že jde o nemoc, která se musí ihned léčit, ale opak je pravdou. Je to dar, který není plně využit. Pokud na tyto poruchy budeme nahlížet pozitivně, najdeme mnoho věcí, které nám a celé společnosti mohou přinášet užitek. Společnost si musí uvědomit, že poruchy učení nejsou ničím výjimečným, byly tu vždy, jen se o nich nemluvilo. Většinou výteční a nadaní lidé mají poruchy učení, které jim umožňují na svět nahlížet ze zcela jiné perspektivy. S dyslexií se prý potýkali třeba Isaac Newton, Albert Einstein, Leonardo da Vinci, Steve Jobs nebo Pablo Picasso.

To, jak společnost nahlíží na lidi se specifickou poruchou učení, mě nutí neustále dokazovat, že když se chce, všechno jde! Vaše vnitřní motivace je velice důležitá, musíte nejprve sami sobě věřit, pak bude všechno mnohem snazší. Aby i ostatní lidé začali chápat problematiku poruch učení, vznikl „Den Dyslexie“, který probíhá už od roku 2010 v Praze a pořádají ho výhradně osoby s poruchami učení. Každý rok se zde můžete setkat např. s akademickými pracovníky, umělci, pedagogickými pracovníky, politiky a dalšími profesemi, u kterých je zapotřebí vysokoškolské vzdělání.

4. Co vám chci poradit do dalšího života?

Občas se učíme, co v běžném životě nepoužijeme, a myslím si, že oblíbenou hlášku učitelů „*ale musíš mít aspoň široký všeobecný přehled*“ nikdo ze studentů nebere vážně. Podle mě škola pomáhá vytvořit určitý základ pro život spolu s rodinou, ale záleží také na osobnosti a pilnosti člověka. Dnes, když se zeptám, co mi škola vzala a dala, je jisté, že mi dala i vzala mnoho věcí. Kdybych dal klady na jednu misku vah a zápory na opačnou, vždy převládnu klady. A za to ti, školo, děkuji.

Pokud se rozhodujete, kam na vysokou školu, volte vždy obor, který vás opravdu zajímá. Někteří studenti se rozhodují na základě jednoduchosti daného oboru, jiní dle přijímacích zkoušek, najdou se však i tací, kteří vybírají na základě toho, že na dané škole berou prakticky skoro každého. Upřímně si myslím, že takovéto rozhodnutí nejsou správná, protože člověk pak nemůže být nikdy šťastný z toho, co dělá. Bude nejspíš vždycky chodit do práce po vystudování daného oboru s tím, aby už den skončil a mohl tak dostat svou měsíční výplatu. Jsem si jist, že takových je bohužel v současné době spousta a určitě se to přes noc nezmění. Právě proto přebývá více těch, co pracují jen proto, aby přežili, než těch, co pracují, aby žili. Je to smutné a člověk by se nad tím měl určitě pozastavit a zamyslet se.

Není proto žádnou ostudou jít rovnou do práce, či si pořádně rozmyslet, co je právě pro daného jedince prioritní a co naopak ne. Určitě by neměl jít studovat matematiku, když z ní sotva procházel na základní a střední škole, nebo biologii, když nedokáže říci, co je to kupříkladu améba. Mám za to, že každý by měl vědět, k čemu má vlohy a co mu dobře jde, popřípadě, co jej láká. Hanbou proto není zajít si na danou vysokou školu a zeptat se na jakoukoliv otázku, byť bude sebehloupější, než zůstat doma a neudělat nic.

Proto pokud se budete rozhodovat, na jakou vysokou školu poslat přihlášku, určitě nehleďte na nějaké průměry přijetí, ale na to, kam vás to táhne nejvíce. To je má osobní zkušenost.

„Milé studentky a milí studenti, přeji vám mnoho úspěchů při překonávání nelehkých životních zkoušek a především ochotu a chuť na sobě neustále pracovat. Cíl je jen jeden, ale cest je mnoho.“

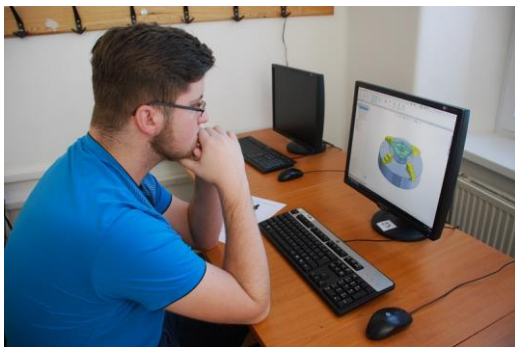
**PhDr. Mgr. Michal Matějka, MBA et MBA,
absolvent SSPVC Dobruška 2009**

~~~

...a v rozhovorech budeme ještě pokračovat. Ted' přijde rozhovor s naším studentem, který má také namířeno k velmi úspěšné profesní kariéře:

Jmenuje se **Jiří Soukup**, studuje 3. ročník studijního oboru Mechanik seřizovač a také si položil pár otázek:

Jak jsem začal studovat v Dobrušce?

Když jsem si v deváté třídě jako každý student vybíral kam půjdu dále studovat, měl jsem pár možností. Jednou z nich bylo učiliště v Nové Městě nad Metují, druhou pak Dobruška. Druhou možnost jsem si zvolil, protože v Novém Městě vůbec neotevřeli obor Nástrojař. A tak jsem se dostal do Dobrušky. Obor mě začal bavit, a tak jsem se ještě po třech letech, když jsem udělal závěrečné zkoušky, dal na studium čtyřletého oboru Mechanik

seřizovač, který studuji až do teď.

Jak jsem se dostal k 3D modelování?

Ke 3D modelování jsem se dostal tak, že ve druhém ročníku jsme začali mít předmět z názvem CAD. Zpočátku jsem ani nevěděl, o co tam půjde, ale když jsem se párkrát zúčastnil, tak mě začalo 3D modelování bavit víc a víc. Ze začátku to byly jen základní skici a jednoduché 3D modely, ale když jsem se pak k tomu dostal i doma, tak to bylo hned něco jiného. Postupně jsem se doma učil nové postupy a rozvíjel svoje znalosti ohledně modelování. Zpočátku byl problém v tom, že tento předmět jsme měli dvakrát za týden, takže jsem neměl moc příležitostí, jak se dozvědět nové informace a postupy. Tento problém jsem vyřešil tak, že jsem začal sledovat videa na síti YouTube a dalších informačních kanálech.

Jak jsem začal soutěžit?

K soutěžím jsem se dostal vlastně úplnou náhodou. Všechno to začalo před dvěma lety, když jsem se den před soutěží přihlásil jako pomocník soutěžících na soutěž v CAM systémech. Den potom proběhla moje první soutěž ve vytváření programu na CNC stroje v Dobrušce. Soutěžil jsem nakonec i já. Na této soutěži jsem ještě nevěděl, o co tam půjde, a tak jsem měl samozřejmě nějakou tu trému. Když proběhlo vyhlášení, tak jsem zjistil, že jsem se umístil přibližně v půlce, což pro mě byl neskutečný úspěch. Asi měsíc na to se konala další soutěž, a to tentokrát ve vytváření různých 3D modelů ve stylu tzv. „Maratonu“. V této soutěži šlo o to vytvořit jeden výkres a 5 modelů a z toho na každý byl předem určený čas. V této soutěži jsem se umístil na čtvrtém místě, což mě dodávalo odvahu a odhodlání na další výzvy.

Jak vlastně tyto soutěže probíhají?

Všechny tyto soutěže probíhají podobným způsobem. Všechny začínají ráno, kde se vysvětlí nějaká základní pravidla, představí se odměny a řekne se něco málo k samotnému zadání. Když se toto všechno dořeší a zodpoví se na další otázky, tak se jde k počítačům soutěžit. Samotná soutěž trvá přibližně kolem dvou hodin, kde studenti mají určený čas, který musí dodržet. Když skončí soutěžní čas, tak většinou následuje oběd a poté dlouhé čekání na výsledky. Po pár hodinách následuje vyhlášení výsledků a předání cen. Jako poslední následuje cesta domů.

Jaké soutěže jsem již absolvoval?

Absolvoval jsem již celkem šest soutěží ve dvou letech. Vždy jedna v programování v CAM a dvě v modelování CAD. První soutěž se každý rok koná v Dobrušce, druhá v Hranicích na Moravě a poslední v Hradci Králové. První dvě soutěže každý rok pořádá společnost SolidVision, která dodává software SolidWorks. Třetí soutěž pořádá Pražská společnost 3EPraha. Všechny tyto soutěže jsou na profesionální úrovni.

Jsou tyto soutěže složité?

Pro nováčka určitě ano, jelikož tam určitě hraje velkou roli tréma a nervozita. První soutěž je taková, že když ukazují, jak by se to přibližně mělo dělat, tak si říkáte něco ve stylu: „Jak jsem toto mohl vytvářet takovým nesmyslným způsobem?“ Když již máte pár soutěží za sebou, tak tyto faktory nehrají už moc velkou roli a člověk je schopen se plně soustředit na zadání a vypracovat ho v co nejlepší kvalitě.

Co mě na soutěžích nejvíce baví?

Nejvíce mě na tom baví ta výzva něco zvládnout a být v tom nejlepší. Když vás baví vymýšlet a inspirovat se různými nápady a některé z těch nápadů převést do reality, je to úplně něco jiného, než když do těchto věcí jdete jen z donucení a s myšlenkou, že to nemůžete vyhrát. Když si nebudete věřit, tak vážně nevyhrajete!

Chci se tím živit?

Ano! Určitě bych se tímto živit chtěl. 3D modelování má dnes obrovskou budoucnost, jelikož dnešní strojírenské firmy přecházejí ze starších možností psaní programů k vytváření modelů a jiných. Dnešní doba jde rychle dopředu, a proto modelování ve firmách má obrovský význam a budoucnost. Moderním firmám právě tito lidé, co umí převést model z výkresu do trojrozměrného zobrazení na PC a udělat program na určitý stroj, ušetří spoustu času a nákladů.

Mají tyto obory podle mě velkou budoucnost?

Strojařské obory mají dnes obrovskou budoucnost. Když na gymnáziu studentům řeknete, že by mohli jít dělat buď řemeslo, nebo strojařinu, tak si hodně lidí představí umazaného člověka, který se hrabe někde ve stroji, a to je velká chyba! Dnešní strojaři si s CNC systémy ani moc nezamažou ruce. Jelikož dnešní doba je zaměřená na počítačově řízené obráběcí stroje, kde je potřeba jen člověk, který vytvoří program, nahraje ho na stroj, vše seřídí a vyrobí to, co má zadané. V dnešní době tyto stroje vyrábějí na tisíce milimetrů a jsou schopné pracovat prakticky bez obsluhy. Mnohé firmy se snaží tyto stroje plně automatizovat přidáním robotických ramen, které mění výrobky a dávají je k dalším postupům.

Moje největší úspěchy?

Určitě první největší úspěch pro mě je ten, že jsem se na tyto soutěže vůbec dostal. Když už jsem překonal nějakou tu trému, tak se mi v soutěžích začalo celkem dařit. První velký úspěch byl, když jsem minulý rok získal čtvrté místo v Hranicích na Moravě. Tento rok se mi dokonce povedlo vyhrát první místo v programování CNC strojů v Dobrušce, kde se vytvářel program na určený díl, který jsme si pak vyrobili na naší školní SLV EDU frézce.

Přehled mých dosavadních umístění na soutěžích:

Školní rok 2016-17:

SolidCAM Dobruška	11. místo	z 25 soutěžících z celé ČR
SolidWorks Hranice na Moravě	4. místo	z 55 soutěžících z celé ČR
SolidWorks Hradec Králové	21. místo	z 55 soutěžících z celé ČR

Školní rok 2017-18

SolidCAM Dobruška

SolidWorks Hranice na Moravě

SolidWorks Hradec Králové

1. místo

10. místo

7. místo

z 25 soutěžících z celé ČR

z 50 soutěžících z celé ČR

z 35 soutěžících z celé ČR

Soutěž AUTO JEDE

3. místo – týmová soutěž

1.místo v dobrušské soutěži

~~~

A další úspěšný student...

...tím je **Michal Kozel**, který správně vyřešil úkol z minulého čísla a z rukou ředitele školy Ing. Vladimíra Voborníka převzal drobnou cenu.

Správné řešení:

Odpověď je Babička od Boženy Němcové.

Babička Magdalena Novotná byla dcerou Jana Čudy a narodila se asi roku 1770 v Křovicích u Dobrušky.

„Fakta a mýty o drogách“

to byl název přednášky, která v naší škole proběhla pro studenty prvních ročníků v pondělí 12. března v rámci protidrogové prevence.

Přednášejícím byl kpt. PhDr. Ondřej Moravčík, vrchní komisař Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, který všem studentům velmi poutavě přiblížil problematiku drog a drogových závislostí z pohledu

člověka, který právě k této problematice má velmi blízko. A ticho občas přerušované aktuální tichou diskusí mezi studenty svědčilo o tom, že posluchače opravdu zaujal nejen svojí odbornou erudovaností, ale i charismem člověka, který svému oboru opravdu rozumí.

A stále pomáháme druhým:

Proč chodím darovat krev?

Stejně jako každého člověka, tak i mě zajímají schopnosti, hranice a zdravotní stav mého těla. Proto daruji krev. Při odběrech krve i plasmy probíhá několik testů. Tyto testy jsou nutné, protože se krev daruje jiným lidem a je důležité, aby to lidem pomohlo, nikoliv ublížilo.

Já osobně chodím darovat do dvou zařízení. Jedním je nemocnice v Ústí nad Orlicí a druhým pak komerční firma Sanaplasma v Hradci Králové, kde jste za každý odběr finančně ohodnoceni.

Jsem člověk, kterému není zdraví mé a ostatních lhostejné, tak doufám, že alespoň tímto způsobem jsem schopný pomáhat lidem. Zároveň mi během testů sdělí veškeré hodnoty, jako je např. hladina cholesterolu, výsledky na virová onemocnění, onemocnění krve a jiné. Jsem rád, že mohu darovat krev a že v dohledné době v tom budu pokračovat.

Miloš Lebruška

Soutěžili jsme v Jedovnici:

JedoBot 2018 a my

Ve čtvrtek 10. května se naši studenti 2. a 3. ročníku oboru Informační technologie zúčastnili soutěže JedoBot 2018, kterou pořádala SPŠ Jedovnice. Do soutěže jsme postavili několik týmů, které soutěžily v kategorii robotického suma a v kategorii robotického sledovače.

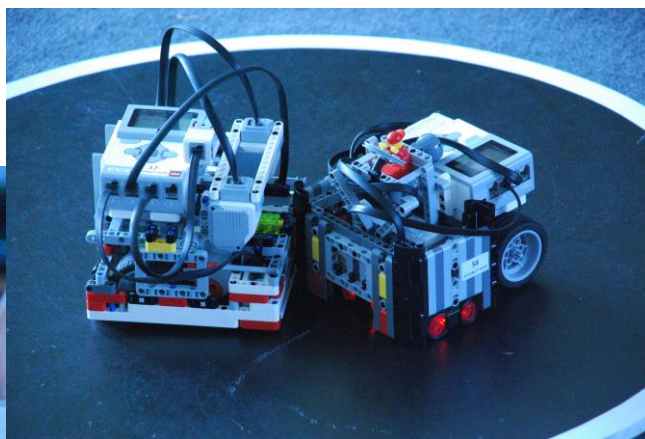

Kategorie robotického suma se dělila na dvě podkategorie, na Mini sumo a Lego sumo, které se lišily váhou a rozměry robota a rozměry ringu. V něm se přetahovali dva roboti. Vyhrál ten, který druhého vytlačil mimo ring. My jsme soutěžili v kategorii Lego sumo určené pro střední školy.

Ve druhé kategorii šlo o to, aby robot projel sledovanou dráhu. Tu tvořila černá páska na bílém podkladu.

Naším týmům se dařilo i nedařilo. Chvíli jsme byli úspěšní, chvíli zase ne. I tak jsme v úžasné atmosféře celé soutěže, která jakoby připomínala mistrovství světa, nepropadli. Mezi 77 týmy jsme sice nebyli první, ale nebyli jsme ani poslední. Celkově nám patřil zlatý střed tabulky. A tak příští rok, až zase vyrazíme do Jedovnice, určitě budeme lepší.

Milan Thér, 3IT

...a v Hranicích na Moravě:

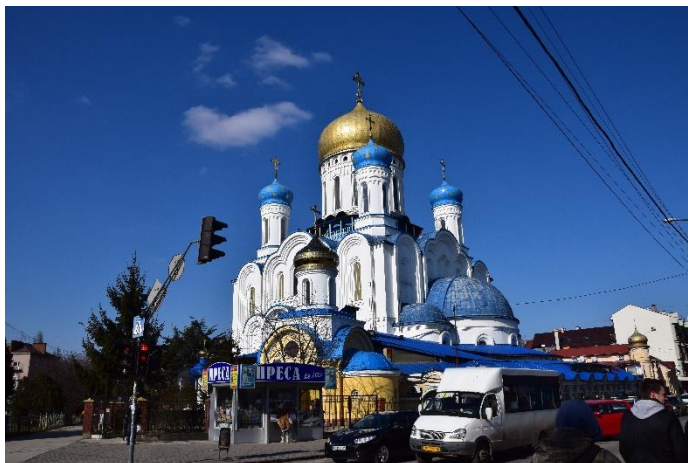

I tady náš hadrák byl velkou raritou a zcela oprávněně poutal pozornost

Hodně jsme také cestovali:

Ukrajina 2018

Už zážitkem pro mě byla cesta vlakem. Ta z Pardubic do Čierne nad Tisou probíhala velmi příjemně a rychle. Vlak byl uklizený a pohodlný, postele čistě povlečené a dokonce v každém kupé, které bylo pro šest lidí, nápoje v ceně jízdenky. Horší už to bylo po přestupu do ukrajinských vlaků.

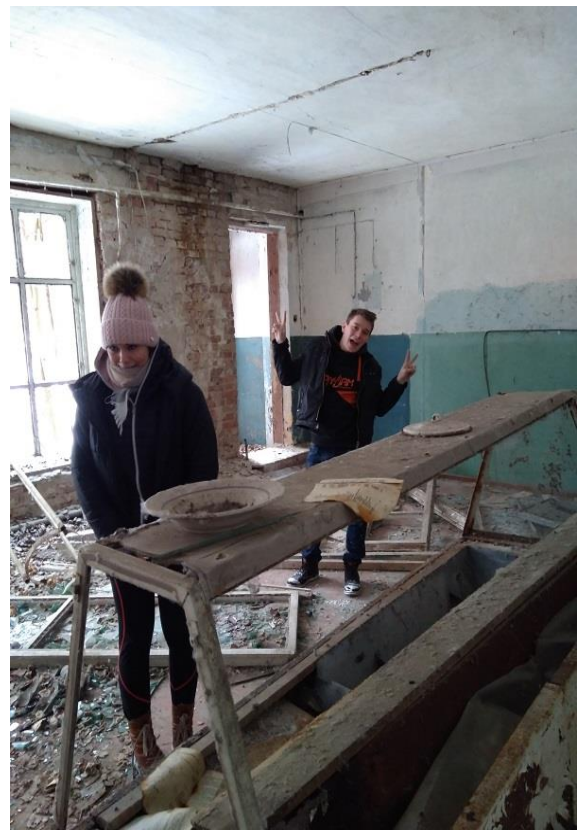

Tady se čas tak trochu zastavil. To byl pro mě vlastně začátek velmi příjemného týdne, který nám všem přinesl spoustu příjemných, ale i překvapivých okamžiků a chviliek. Už zážitkem byla jiná kultura a jiná historie spojená s velkým množstvím opravených pravoslavných kostelů zářících do dálky zlatem svých kopulí.

Když jsme šli na jídlo do restaurace, tak jsem si objednal úplně běžné pečené maso se sýrem a s bramborovou kaší. A oni mi ho přinesli na dřevěném táce v dřevěné misce a jedl jsem ho dřevěnou lžící. Prostě bomba.

Ale proč jsem vlastně zase letos jel, když už jsem byl vloni a viděl jsem Kyjev i Užhorod? Tím lákadlem pro mě byl Černobyl. Hodně jsem o výbuchu jaderné elektrárny a následném zamoření celého okolí slyšel, tak jsem se chtěl přesvědčit, jestli to tak opravdu bylo. Už zážitkem pro mě bylo, když jsme před vstupem do oblasti každý dostali osobní dozimetr, který neustále pípál, což bylo důkazem, že tam ještě je radioaktivita. Naštěstí nebyla zdraví škodlivá. A pak to přišlo! Pripjat', město duchů!!! Město, ve kterém do toho osudného 26. dubna 1986 žilo téměř 50 000 lidí a které obývali lidé, co pracovali v černobylské jaderné elektrárně. Dnes je toto město bez života, všude tak ticho a nic. Nic, které neruší opravdu nic. Jenom vítr, pípání dozimetru a krásná malebná zimní atmosféra. Člověk by ani nevěřil, že tu už tak dlouho nikdo nežije. To se nedá popsat, to se musí zažít. Prostě zkáza...absolutní zkáza! Jan Grufík , 3IT

Symbol Pripjati a my

Je libo lístek?

Letiště Praha

Dubnovou velice zajímavou exkurzi na pražském letišti Václava Havla jsme zahájili příjezdem na 3. terminál letiště kolem v 11 hodin. Při čekání na průvodkyni jsme se s letištem mohli seznámit prostřednictvím jeho plastického modelu umístěného uprostřed skleněné haly. Stejně tak jsme z fotografií a technických popisů umístěných na nástěnných panelech mohli poznat nejčastěji používaná dopravní letadla a vrtulníky všech velikostí určených pro oblastní či dálkovou dopravu cestujících.

Ve stanovený čas se nám představila příjemná průvodkyně, která nás provedla bezpečnostní kontrolou a usadila nás do přistaveného autobusu. Ten nás pak po celou dobu téměř tříhodinové prohlídky převážel mezi jednotlivými vzdálenými částmi letiště.

Jako první jsme si prohlédli vrtulníkovou halu určenou pro parkování a opravu letky záchranných a zdravotnických helikoptér určených pro rychlý bezpečnostní zásah. Pak jsme přešli k obřím hangárům, ve kterých probíhaly garanční prohlídky a opravy letadel leteckých společností majících zastoupení na ruzyňském letišti.

Tuto prohlídku jsme však museli ukončit o něco dříve, abychom se rychle přemístili k přistávací dráze a ze vzdálenosti několika desítek metrů mohli sledovat přistání největšího dopravního letadla světa Airbusu A380 společnosti Emirates, které na pravidelné lince z Dubaje přivezlo téměř 600 cestujících. Díky zručnosti řidiče přistaveného autobusu jsme pak sledovali pojíždění tohoto letounu na příletovou stojku, přistavení tří nástupních mostů a kompletní zastavení stroje.

Poslední částí exkurze byla prohlídka požární stanice Letiště Praha. Při prohlídce výjezdových vozidel na stáních a speciální hasící techniky uvnitř stanice jsme byli svědky skutečného požárního poplachu a výjezdu požární zásahové jednotky. Po vyřešeném výjezdu nám hasiči ještě ukázali nácvikový a zkušební polygon, na kterém nejen procvičují,

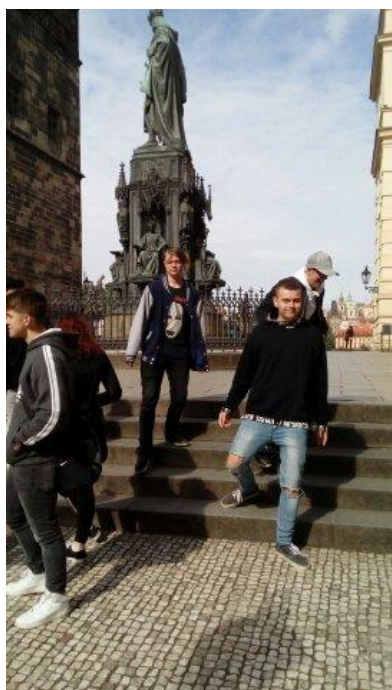
ale i dokazují svoji fyzickou, psychickou a odbornou způsobilost k nečekaným, rychlým a odborným bezpečnostním zásahům nejen na letišti, ale i mimo něj.

Po návratu na 3. terminál jsme naši průvodkyni poděkovali za skvělý průběh exkurze a plni dojmů jsme se vrátili zpět do Dobrušky.

J. Roubal

Byli jsme i v Senátu Parlamentu České republiky

27. dubna podnikli žáci prvních až třetích ročníků jednodenní výlet do Prahy, jehož cílem bylo upevnění a prohloubení poznatků z hodin dějepisu a občanské nauky.

Naše kroky směřovaly nejprve do Muzea Karlova mostu. To je přilepené těsně u staroměstské paty mostu v nejstarších prostorách Křižovnického kláštera. Jedná se o relativně mladé muzeum (rok založení 2007), které je zaměřené, jak už ze samotného názvu vyplývá, na historii Karlova mostu, ale též i na historii jeho předchůdce, mostu Juditina. Část expozice je věnována samotné stavbě mostu s bohatým doprovodem řemeslných nástrojů dobovou mechanizací.

Další expozice se zaměřuje na sochařskou výzdobou opět vydatně doplněnou replikami i originály. Poslední část je „zasvěcena“ Janu Nepomuckému, nejznámějšímu českému světcí, patronovi mostů, rybářů, mlynářů, plavců a vůbec všech řemesel, které mají co do činění s vodou. Celá expozice je provázena historickými grafikami a rytinami s motivy Karlova mostu. Na závěr jsme sestoupili do sklepení až pod samotné dno Vltavy.

Po závanu dávné historie jsme se prošli po Karlově mostě současnosti a nasáli pestré vůně z přilehlých krámků a kaváren, zaposlouchali se do směsice hudebních stylů, to vše v půvabných májových kulisách.

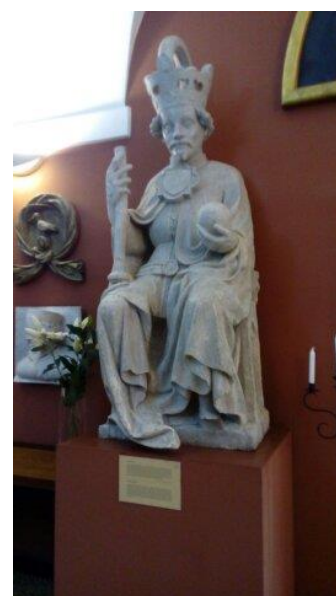

Z minulosti jsme se přenesli do Senátu Parlamentu České republiky zasazeného do historického areálu Valdštejnského paláce. Při prohlídce jsme se dověděli dobové reálie i fakta týkající se funkce a pravomocí Senátu.

Jedinečným zážitkem byla na závěr prohlídka Valdštejnské zahrady, která je obzvláště nyní na jaře velmi půvabná. Skvělé počasí, které nás po celou dobu provázelo, bylo bonusem k již tak jedinečnému zážitku. Lenka Pikmanová

Samé hlavy, jen některé jsou ale zatím slavné

Návštěva u herce a režiséra Tomáše Magnuska v Ratibořicích

Když se naši spolužáci potili u státních maturit, my jsme vyrazili za hercem a režisérem Tomášem Magnuskem do jeho Hereckého muzea Viktorka v Ratibořicích, které otevřel v roce 2017 a kde má shromážděné osobní předměty a talismany od

téměř stovky známých českých herců a filmařů, fotografie a plakáty vztahující se k českému filmu a další předměty s filmovou tematikou.

Už prvním překvapením bylo to, že nás přivítal sám Tomáš Magnusek a dalším pak to, že jsme od něj dostali chlebíčky. Každý dva! Měl totiž v Praze den před naší návštěvou slavnostní premiéru svého posledního filmu Kluci z hor. A chlebíčky si tak nějak nenašly cestu do Prahy a zůstaly v Ratibořicích.

Nám ten film také pustil a pak si s námi nejen o něm povídal. Sám o něm řekl: „Je to skutečný příběh o tom, že často ublížíme lidem, aniž bychom to chtěli. A nejlepší příběhy píše sám život. Ty ani nejlepší scénárista nevymyslí.“

redakční rada

My s Tomášem Magnuskem

S prváky na Kuksu a v Braunově Betlémě

V jedno červnové horké páteční ráno vyrazily všechny první ročníky v rámci projektu Gramotnosti inovativně na jednu z nejhezčích barokních památek v Čechách. A protože jsme baroko probírali v rámci výuky v Českém jazyce a literatuře a v Dějepise, věděli jsme, na co se máme připravit a kam jedeme.

Ale realita nás opravdu zaskočila! Samotnou exkurzi jsme zahájili v Braunově Betlémě pár kilometrů od Kuksu. Tady do pískovcových skal a kamenů vytesal dvorní sochař majitele Kuksu hraběte Šporka Matyáš Bernard Braun svoji geniální představu biblických scén, které doplňují scény ze života poustevníků žijících v samotě a odříkání, a vytvořil tak vrchol evropského barokního sochařství v krajině. Plni dojmů z příjemné procházky mezi Braunovými sochami jsme se pak všichni přesunuli o pár kilometrů dál, na Kuks.

Ten nás přivítal hlavně svojí majestátností. Už samotná cesta přes údolí k bývalému hospitálu byla pro nás zážitkem. A potom interiér a hlavně lapidárium, kde jsou originály soch Cností a Neřestí z průčelí hospitálu od sochaře Matyáše Bernarda Brauna. I když nás prázdné chodby moc nenadchly a my stále štěbetali, tady jsme úplně ztichli.

Ta majestátnost, která vyzařovala z každé sochy, nás doslova ohromila.

Exkurze do cukrovaru

Se školou jsme navštívili cukrovar v Českém Meziříčí. Po dohadech s řidičem, který nám odmítl dát studentskou slevu, jsme dorazili do cíle naší výpravy. U brány jsme dostali žluté vesty a exkurze mohla začít. Jako první nás zaujaly buldozery, které kupily řepu na hromadu. Pak jsme objevili práci „našich snů“, a to přebírání řepy. Po konci naší euforie jsme obrátili náš zrak na obrovskou turbínu, která sušila řepu. O turbíně jsme slyšeli spoustu informací už v kanceláři a strojovně, ale bylo toho tolik, že si většinu nepamatuji... Pak jsme pokračovali do druhého patra, kde se řepa řezala na plátky a kde nám taky byla nabídnuta brigáda, a to demontáž a následná montáž řezných nožů. V posledním patře jsme zažili peklo, a to doslova. Bylo to patro plné pecí a turbín vytvářejících teplo. V tu chvíli bylo v celém patře přes 35 stupňů a my měli na sobě zimní bundy. V té chvíli jsme objevili nejlepší věc z exkurze, a to klimatizaci. Když jsme sestoupili zase do prvního patra, byla nám vysvětlena důležitost filtrů a sít a naše exkurze byla u konce. Jediné, co mě mrzí, je, že jsme nemohli do tzv. bílé zóny, ale to se dá pochopit, nejsme totiž potravinoví inspektoři, ale budoucí mechanici seřizovači.

Ondřej Luška 1M

Několik otázek pro končící ročníky:

Těsně před koncem jejich studia jsme položili pár otázek holkám a klukům ze čtvrtých ročníků a z nástavby. Dotazník byl anonymní a toto z něho vzešlo:

Otázky: 1. *Co mi škola dala a vzala?*

2. *Přihlásil /a bych se na tuto školu znovu? A proč?*

A tady jsou některé odpovědi na otázku č. 1:

- Škola mi dala zkušenosti, které využiju ve svém oboru, dále možnost exkurzí a učitele, kteří mě naučili věci k oboru. Co mi vadilo? Asi přístup některých učitelů.
- Po sedmi letech (student studoval dva obory) pocit fungujícího systému, který se každý rok ale měnil, což mi vadilo.
- Škola mi dala vedle vědomostí i nové přátele a zkušenosti. Vadily mi neustálé změny učitelů. Každý totiž učí jinak!!!
- Dala mi výuční list a možnost získat maturitu (teda pokud ji udělám!).
- Škola mi dala spoustu ranního vstávání a také jsem se něco naučil. Ale jinak to tu bylo celkem fajn.
- Dala mi zkušenosti a díky kantýně pár kilo navíc.
- Dala mi zázemí a dobrý třídní kolektiv. A možnost naučit se víc.
- Nové znalosti, zkušenosti a myslím si, že to byl dobře ztracený čas.
- Poznal jsem nové lidi.
- Škola mi otevřela oči.
- Škola mi toho moc nedala, i když...
- Škola mi dala mléko a sýr. Nedala mi k tomu rohlík.

A odpovědi na otázku č. 2:

- Přihlásil bych se znovu, ale na jiný obor. A změnil bych některé učitele.
- Kdybych měl možnost, tak ano.
- Už se stalo, šel jsem na jiný obor a nelituji toho.
- Ano, abych získal další výuční list.
- Na školu bych se znovu klidně přihlásila, je tu většinou dobrý přístup učitelů a dobré vybavení.
- Asi ne. Nelíbí se mi tady.
- Nejspíš ano, díky kolektivu.
- Ano přihlásil. Pokud bych ji neznal, tak ne.

...po nich přišlo poslední zvonění...:

...a pak už maturity a slavnostní předávání maturitních vysvědčení:

obor Informační technologie

Mechanik seřizovač a Mechanik strojů a zařízení

denní nástavbové studium

dálkové nástavbové studium

Máme nové „vyučence“:

V pátek 15. června převzali noví absolventi tříletých učebních oborů z rukou ředitele školy Ing. Vladimíra Voborníka a místostarosty města Dobrušky Ing. Petra Poláčka zasloužené Výuční listy a pak také Pamětní listy jako vzpomínku na krásné tři roky strávené ve škole a v Dobrušce.

Naši premianti z oboru Obráběč kovů

Učební obor Obráběč kovů

Učební obor Nástrojař

Učební obor Klempíř

Učební obor Strojní mechanik

Taky jsme sportovali:

Hokejbal proti drogám 2018 – 2. místo

Pohár Josefa Masopusta – 3. místo

A chystáme se na stavbu nových odborných učeben...

...proto jsme museli přestěhovat CNC stroje a tiskárnu do provizorních prostor. Útočiště tak našly v tělocvičně, kde si celý rok nezacvičíme, ale kam budeme chodit na odborný výcvik a tisknout.

A něco z tvorby našich spolužáků:

Nepovedená léčka

Emhudové se rozhodli na Jeana Andrého připravit léčku. Nejprve hodně přemýšleli, jak cestovatele dopadnou. Potom je to ale napadlo. Proč vymýšlet těžkou a složitou léčku, když to můžou udělat úplně jednoduše. Otrávit ho. Mají zkušenosti s jedy. Hodně jejich členů už na nějaký jed umřelo.

Takže jednoho rána se vůdce kmenu vydal za Jeanem. „Dobré ráno. Omlouvám se, že ruším v tak brzkou hodinu,“ začal opatrně vůdce, „rádi bychom vás pozvali na snídani.“ Cestovatel chvíli nic neříkal, až po chvíli přemýšlení souhlasil. „Děkuji za pozvání, rád přijdu.“ Jen co vůdce dostal odpověď, jakou si přál, s lehce spikleneckým úsměvem odešel.

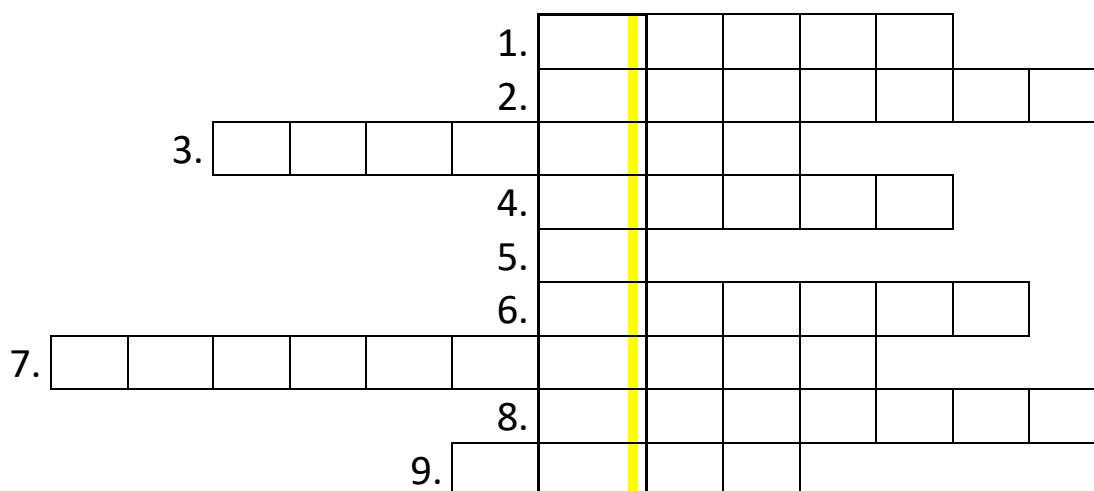
Došel zpět ke svému kmenu a řekl jim, aby připravili bohatou snídani pro něho a Jeana. Přičemž v každém jídle, které cestovatel dostane, musí být nějaký typ jedu. Emhudové souhlasili a udělali, co si jejich vůdce žádal. Když pak přišel Jean na snídani, viděl hromady jídla a bral to jako přátelské gesto. Usedl ke stolu a těšil se z pohoštění, které pro něj připravili. Nejdříve si začal všechno jídlo a pití pořádně prohlížet. Některé pokrmy znal, ale jiné mu naopak byly úplně cizí. Počkal, než se k němu připojí vůdce kmenu, a chtěl se pustit do jídla. „Dobrou chuť,“ popřál mu vůdce. Cestovatel se usmál a vzal si ovoce, které bylo položené na talíři nejbližší k němu. Už ho měl skoro v puse. Ale v tu chvíli najednou jeden z Emhudů vykřikl: „Ne, je to otrávené!“ Všichni se na něj okamžitě podívali. Cestovatel odhodil ovoce a rychle se zvedl od stolu. „Jak jste mohli,“ nechápal Jean. „Uteč nebo tě zabijí,“ zakřičel znova Emhud. Bylo to poslední, co stačil říct, než ho jeho vlastní lidé zabili.

Jeana to vystrašilo, a tak vzal rychle nohy na ramena a co nejrychleji utekl. Sbalil si své věci a navždy zmizel z Jižní Ameriky.

Tereza Svobodová, 3IT

Co nějaký úkol na prázdniny a zase o ceny:

Na prázdniny pro vás Tereza Zemanová ze 2IT připravila drobnou křížovku. Její tajenku můžete poslat na adresu casopis@sspvc.cz do konce září a získat tak hodnotnou cenu, kterou vám předá sám pan ředitel:

1. Zvířátko, co se rádo rochní v blátě
2. Na čem visí oblečení a je součást podprsenky
3. Je to zelené a má to velkou hnědou pecku, je to zdravé a zvláště to chutná
4. Je to pruhované a všichni jsme tomu za mala říkali kůň
5. Klávesnice z levé strany, čtvrtý řádek, čtvrté tlačítko
6. Číslo anglicky
7. Část názvu školy kam chodíš
8. Kdo navrhuje oblečení

Závěr:

Jsme na konci našich řádků. Pokud jste dočetli až sem, tak jsme vás natolik zaujali, že jste celý časopis podrobně prostudovali. Pokud ne a máte k němu nějaké výhrady a nebo ho chcete pochválit, pište nám na adresu casopis@sspvc.cz. Nebo pokud se chcete dokonce stát našimi spolupracovníky a přispěvateli, rádi vás přivítáme mezi námi. A na koho se máte poprvé obrátit? No přece na p. učitelku **Janu Melicharovou**, která nad námi bdí a bedlivě kontroluje naše první literární kroky. Tak neváhejte a hurá mezi nás!!!

A co vám už jenom popřejeme? Krásné prázdniny plné slunce a správné prázdninové pohody!!! A v září...třeba už s námi!

vaše redakční rada

